

چکیده:

مقدمه: بیماری پارکینسون بعد از بیماری آلزایمر، شایع‌ترین بیماری تخریب‌کننده اعصاب می‌باشد که هر دو عامل ژنتیک و محیط و برهم‌کنش‌شان در پیدایش بیماری مؤثر است. در این بیماری که به دلیل کاهش میزان انتقال‌دهنده عصبی موسوم به دوپامین و تشکیل رسوبات سیتوپلاسمی بنام اجسام لویی پدیدار می‌شود علائمی مثل: ۱- ارتعاش دست‌وپا در حالت استراحت ۲- سخت شدن حرکات بدن ۳- کند شدن حرکات بدن ۴- تعادل ضعیف یا نداشتن تعادل ظاهر می‌شود.

اخیراً ژن‌های SLC41A1 و ALDH2 به‌عنوان ژن‌های درگیر در مسیر پاتوژنز بیماری پارکینسون شناسایی شده‌اند. در این مطالعه، ما ارتباط این ژن‌ها با بیماری پارکینسون در جمعیت ایرانی را مورد بررسی قرار دادیم.

روش کار: در یک مطالعه‌ی مورد-شاهدی، پلی‌مورفیسم‌های rs11240569 در ژن SLC41A1 و rs4767944 در ژن ALDH2 بر روی جمعیتی شامل ۴۹۰ مورد بیمار و ۴۹۰ کنترل سالم مورد آزمون PCR-RFLP قرار گرفتند و فراوانی‌های ژنوتیپی و آلیلی دو گروه توسط آزمون χ^2 و square logistic regression مقایسه شدند.

یافته‌ها: بررسی آماری نتایج حاصل از این مطالعه همراهی معنی‌داری بین پلی‌مورفیسم ژن ALDH2 و بیماری پارکینسون در جمعیت مورد بررسی نشان نداد ($P=0/95$)، لیکن آنالیز آماری به‌عمل‌آمده ارتباط معنی‌داری را بین پلی‌مورفیسم ژن SLC41A1 و بیماری نمایان ساخت ($P<0/05$).

نتیجه‌گیری: پلی‌مورفیسم تک نوکلئوتیدی rs11240569 در ژن SLC41A1 با اثر حفاظتی آلل G در ژنوتیپ GG با کاهش خطر ابتلا به بیماری پارکینسون در جمعیت مورد مطالعه ما همراهی داشته و آلل‌های پلی‌مورفیسم rs4767944 در ژن ALDH2 در این جمعیت همراهی معنی‌داری با ابتلا به بیماری پارکینسون دیررس نشان نداد.

واژه‌های کلیدی: بیماری پارکینسون، SLC41A1، ALDH2، پلی‌مورفیسم

